

KUTUDAKİ BİR DAKİKA

Güneşli bir günün tadını çıkarıyorum. Uzandığım yerden, bulutlara anlamlar yüklüyorum; şu ata benziyor, şu bağırان bir insan, şu kartal, şu hediye paketi Nereden geldiğini bilmediğim bir ses, gökyüzünden süzölerek inen hediye paketinin benim olduğunu söyledi. İrkildim. Heyecanlandım. Bu kutu da neyin nesi? İçinde ne var? Hayal etmek, güzel.

Kutu renk renk balonlarla geliyordu. Ama en çok kırmızı balonlar. Hediye paketi de göz alıcı. Yavaş yavaş geliyor. Denizin dört beş adım içindeydim. Deniz suyu ayaklarımla oynaşıyor. Mutluyum.

Nihayet balonlar kendi kendine patladı ve içlerindeki güller başımdan aşağı yağmaya başladı. Çok güzel. Kutuyu yakaladım; merak ve nezaketle açtım. İçinden bir kutu daha çıktı! Onu da açtım. Bir not çıktı: "İstedüğın bir yeri düşün. Sadece bir dakika!". İlginç ve hoş.

Düşünmeye başladım. Ben beş buçuk yaşındayken ayrılan, var olan ama aynı zamanda var olmayan ailemin beni sevmelerini istedim. Anne ve babamın aşkla birbirlerine, bana da dünyadaki en değerli varlık gibi bakmalarını istedim. Gerçek ailemi hissetmek istedim. Ne üvey kardeş ne üvey baba... Kendi annem ve babamı düşündüm; gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım.

Gözlerimi açtığında üstümde dönen oyuncakları gördüm. Beşğin içindeydim. Ayak ucumda iki insan vardı, annem ve babam. Çok gençtiler; annem çok güzel babam çok yakışıklı idi. Birbirlerine aşkla bana da sevgiyle bakıyorlardı . Yıllarca içimde biriken aile hasretim sona ermişti. Sonra denize gittik, motorla gezdik, lunaparka gittik, pamuk şeker yedik ve daha neler neler yaptık. Şimdi siz diyeceksiniz, bunları bir dakikada mı yaptınız? Evet bunları ve daha neleri bir dakikada yaptık.

Bırakın beni beşğimde biraz daha uyumak istiyorum...

Semih Can Polat Özbay